

МАРТИН КОЛЕВ
РАДИО СЪН

chitanka.info

Безпааметното криволичене на монолога с мухи бива прекъснат от фанфарното приветстване на 15:15 часа — нагрят на свещ нож, който преполовява застоялия работен следобед, предаването „Кой ви е по на сърце?“ Водещата сама обожава 15 часа и 15 минути, защото мейлите от слушатели и рейтинговите данни посочват положителен апетит към рубриката. Изправя се, завъртя се два пъти на стола, отмята червеникав перчем и леко почуква по микрофончето на слушалката:

— Три часът и пет по девет преди четири, дами и господа! Аз все още съм Стела Караджова и с нетърпение чакам любимата коала на радио „Стилилитет“, която ще извести началото на — оу, йе — „Кой ви е по на сърце?“.

Следва 23-секунден трак, който почва с щурци дълбоко в джунглата, стряскащо включване на писукаща маймуна в тупурдията, пронизителен слонски рев и любимата коала на слушателите — или поне предполагаема коала, защото тя с ломотещ мъжки глас казва:

— Куба-уба-фук, оу-йе, почва „Кой ви е по на сърце?“! — и после по-бързо: — С подкрепата на „Кардиозуфан“ — за по-сърдечни дни. По лекарско предписание, търсете в най-близката аптека, за лица над 16 години.

Червенкосото чудо зад пулта пуска кратката версия на „Радио «Стилилитет», винаги до теб“, и с ясната представа каква власт държи в ръцете си оттук насетне, подема възторжено:

— Три часа и една четвъртина от портокала, скъпи слушатели, и ето ни отново заедно в студиото на радиото-винаги-до-вас! [ефектна пауза] Днес е сряда и Жанет Кристин вече втора седмица владее верните слушателски сърца. След като пребори [пауза] с очебийно мнозинство [пауза] леля си Мадона, тя прати Ейми Уайнхаус на реабилитация, разплака Джордж Майкъл, остави „Юритмикс“ във на дъжда, писа слаба оценка на вечната гимназистка Бритни, пошляпа с обувките на величествените „Депеш моуд“ и изпапка закуската на група „Ревю“!

Както сами виждате от тази бегла равносметка, мало и голямо, попове и рокове трагично се оплитат в мрежата от сексапил и талант на Жанет Кристин. Явно безнаказаното й застояване в нашите води е причинено от шумотевницата около новия диск на Жанет „Всеки миг любов“, чийто едноименен дебютен сингъл е вече на върха в тридесет и пет държави! Малкото момиче знае как да си върши работата и този

път се е омешало с хип-хоп барони и височайши попеси, които да ѝ гарантират някоя друга новост в прасето-касичка.

Аз обаче не смятам да ѝ помогна в тази треска за злато и днес съм ѝ подготвила конкуренция, която не знае „не“! Може сладката Жанет на двайсет и пет да раздърпа вече шушоните на куп живи величия, но за следващия опонент ще стискат палци всички ангели в кожени якета. Надявам се в Рая да си имат телефони, защото това е единственият начин да докажат нашите слушатели кой им е по на сърце. [кратък чаровен смях] Дами и господа, на номер 5226 или лявата страна на ринга, директно от Монпарнас, Париж, лотосовият цвят на класическия рок — мис Лерерин Суийтшолдъррх!

„Р“-то завършва с ръмжене и преминава в живо изпълнение на Лерериновото бижу „Опитай да изплачеш тези очи“ от Уинтърленд, 68-ма. Докато гърленият глас на певицата преминава през мъркане и кръсъци, за да стигне триумфално до нежния припев:

*„Опитай да изплачеш тези очи,
опитай да пресушиш тези устни,
опитай да спреш това сърце, мили —
всяка сутрин ще се връщам като напълно
непозната“*

Стела с червения перчем потрива доволно ръце. Чисто женският ѝ афинитет към интригантство се удвоява от усилията на радиоводеца да задържи интереса на публиката. С всеки неуспешен конкурент на Жанет–25 рейтингът расте като живак в прегрял термометър. Шоуто с продължение беше внимателно замислено. Стела не нагласяше резултата, макар че имаше пълното право — дори задължение — да лъже публиката в интерес на радиостанцията. Но такава победа в рейтингите би била твърде лесна.

Победите на Жанет бяха предварително решени от непърхащи край слушателското ухо обстоятелства. Когато певицата влезе в рубриката, в двубоя с Мадона, всички от студиото гласуваха за новодошлата, а техните гласове се отчитаха съвсем законно. „Депеш мoad“ се включиха в надпреварата в деня на национален празник, когато никой не си губи времето с радио. Бритни се включи по време

на голям футболен мач, който се излъчваше по конкурентна честота. „Ревю“ бях представени с една прекрасна песен, която обаче надали някой слушател бе чувал преди.

А днес беше ред на Лерерин Суийтшолдър. Тя, доколкото Стела разбираше, а тя разбираше, беше напълно неизвестна на българската публика. Освен това червенокосата водеща я представи с живо изпълнение с лошо качество. Беше напълно сигурна, че рок дамата с пухкави паунови шалове няма шанс да спечели — не би си позволила риска да излъчи такава победителка, която сто на сто щеше да загуби на следващия ден, превръщайки рубриката отново в омагьосан кръг със среден слушателски интерес.

„Всеки миг любов“ беше от своя страна съвършен шлифован хит. Продължаваше точно две минути и половина. Текстът се състоеше от двайсет и шест думи, от които в припева присъстваха седем:

*Every instant of love, love, love, love, love,
every instant of love, love, love, love,
every instant of love, love, love,
you and me.*

Всички офис обитатели познаваха до съвършенство това върхово постижение на постмодернистичния музикален бранш и увеличаваха касетофона, когато песента започнеше с тарамбука и компютърно генерирана електрическа китара. Обаждането в полза на Жанито Кристин бе вече любим ритуал на няколко канцеларии, бюра за документи, превод и легализация, застрахователни дружества и кафенета. Всички колежки се изреждаха на слушалката, за да кажат на Стела-Червения перчем каква е сладурана и как я слушат всеки ден, и как тази песен е песента на офиса им, а после да си чуят гласа на запис.

Когато „Всеки миг любов“ свърши със заглъхващ скрибуцащ бийт, Стела пусна първите гласували. „Седем гласа за поп пухчето и един за рок октавата“ — от шофьор на камион, който като студент бил танцувал с една англичанка на „Опитай да изплачеш тези очи“.

— Както виждате, мили слушатели, първият рунд приключва с отработена победа за Жанет–25! Не е за вярване, но „Всеки миг

любов“ звучи все така свежо, нали? Благодарим ви за обажданията, продължавайте да подкрепяте своя фаворит! Решена да не се оставя на момиченца със сутиени и съмнително набухнали устни, Лерерин Суийтшолдър се връща два пъти по-силна за втори рунд — „Помисли два пъти и изгрей“. Веднага след нея — защитничката на епилатора и пресата за коса Жанет, с предния си мегахит „Дай ми, позволи ми“. Обърнете внимание, че и двете ни участнички се борят за своята малка победа със заповедни изречения в заглавията! Не оставяйте телефонните слушалки, не си играйте с копчетата на радиото — продължаваме веднага след рекламите!

„Татее, какво ще вечеряме?“, попита с тънко гласче една от другите водещи по „Стилилитет“. „О, нямам никаква представа!“, отвърна в ролята на притеснения баща говорителят на сутрешния блок „Млади петли в ранни зори“. „Да забъркам ли едни яйца?“ Детето отвърна галовно: „Слушай, татко, защо просто не си поръчаме нещо вкусно и професионално приготвено от каталога на «Вкуснотиичудесии» с избор от осем национални кухни?“. Бащинският глас, загрижено: „А те предлагат ли здравословна храна, подходяща за подрастващи?“ „Разбира се“, осведоми го с ерудиран ентусиазъм детето, „Вкуснотиичудесии“ приготвят ястията си от напълно естествени продукти и по добрите изпитани рецепти на мама! Доставка отнема до 45 минути за всички големи градове, включително Харманли. Трябва само да се регистрираме на вкуснотиитиречудесииточкабеге или да позвъним на 0880/801–801 за един лев на минута от цялата страна!“ „Ами какво чакаме тогава!“, възкликна радостно бащата. Рекламата затихна със звънлив, задружен смях.

„Ах, точно сега да ми се развали колата!“, угрижено простена същият женски глас в следващата реклама. В това време Стела, с искрена усмивка, отиде до хладилника да си сипе „Кола“. Имаше още три минути и две песни време да се наслади на прекрасния си живот. Трендафил от озвучителното дойде и измъкна един кроасан от хладилника.

— О, Стеле — поздрави й, отхапвайки, — добре върви, а?

— Даам — удостои го с отговор водещата.

— А тази последната — Трендафил отхапа голям къс от кроасана и замляска умилително — откъде я изрови?

— До утре няма да я има — отвърна Стела и се понесе към бюрото си.

Обърна се към дъвчещия си колега и допълни:

— Кроасаните не се слагат в хладилника.

Намести се на мекия въртящ се стол и си надяна слушалките. Песента на „тази последната“ тъкмо свършваше с лирично, бавно китарно соло.

— Да, ама кремът се разтапя! — провикна се укорително Трендафил.

Стела не му обърна внимание. Вече се беше замислила за предстоящата вечер. Приятелят ѝ — таксиметров шофьор на име Косьо — обеща, че ще я заведе на романтична вечеря в изискан ресторант. Имаха годишнина днес, седем месеца заедно, за която покрай любимата си рубрика съвсем беше забравила. Сега обаче си представи как, бляскава и звънтяща от радост, ще се усмихва цяла вечер и белите ѝ зъби ще се отразяват в кристалните чаши, пълни със скъпо „Мерло шато“. „Дай ми, позволи ми, направи ме, обещавай ми“, пееше нахъсващо Жанет Кристин и животът беше наистина толкова прекрасен.

А междувреме, докато Стела Караджова се усмихваше, докато си представяше омарите и чесновите хлебчета, нещо се случи. Хората почнаха да се влюбват в Лерерин Суийтшолдър. Разбира се, по това време всички ангели с кожени якета потракваха ритмично с пръсти. Но едва ли това бе единствената причина.

Слушателите на „Кой ви е по на сърце?“ не знаеха твърде добре английски. Те бяха предимно от поколението, учило много руски и малко по-малко немски. Поназнайваха тук-там по някоя дума от работата си на компютър, от филмите, от децата си. Но то се оказа достатъчно. Може би моментът беше подходящ — по време на рекламните настъпи осезаемо мълчание по офисите, всеки се загледа в оставащата му до края на деня работа и се замисли какво трябва да купи на връщане къщи, какво ще правят със семейството, какво ще дават по телевизията. И гласът на Лерерин нахлу внимателно, на пръсти, в така създалата се приятна задушевна тишина. Фактът, че водещата отново беше пуснала живо изпълнение, само засили чарът на Лерерин и бенда ѝ, защото те звучаха прекрасно на живо. Гласът на певицата не търпеше компромиси, излизаше с желание за споделяне и

истина, и това се усещаше. Въпросната версия на „Помисли два пъти и изгрей“ беше от края на един концерт от началото на седемдесетте. Личеше си, че Лерерин е изморена и прегракнала. Началните акорди на парчето обаче отрониха от публиката също толкова уморени въодушевени викове. Лерерин се зарази от ентузиазма на тълпата, каза: „Благодаря, хора, това е специално за вас и за вашето дълго пътуване!“ Пое си дълбоко дъх, който отекваше дори в записва, и почна да пее с цяло сърце.

Естествено, нямаше човек сред слушателите, който да не знае поне значението на „love“. А всеки път щом Лерерин произнасяше с божествения си глас тази дума, тя сякаш влагаше в нея спомена за всяка своя любов, изпяваше я пронизително, удължена, с плач и безкрайна радост едновременно. Слушателите почнаха неусетно да клатят бавно глави в ритъма на парчето, да потракват с химикалки върху бюрото. Песента влизаше през ушите им и излизаше право през главите във формата на мъгла — с цвят на залез и много красиви спомени от годините на невинна, бунтовническа младост. Една секретарка с коса, стегната в кок, усети, че очите ѝ се навлажняват. Един директор стана от стола си, отиде до прозореца и гледката на пожълтелите листа по дърветата отрони от гърлото му носталгична въздишка. Един барман изведнъж се усмихна без особена причина и почна да прави безплатни шотчета за всички в заведението.

„Може би, може би ще си мой“, пееше Лерерин, „може и да поискаш да пробваш. Аз ще поплача и ще се усмихна, а ти — помисли два пъти и изгрей!“ Когато парчето привършваше с възторженото ръкопляскане на публиката и едно лирично, бавно китарно соло, верните почитатели на Жанет–25 вече я бяха забравили. Вярно, песните ѝ бяха хитови и ритмични, помагаха на работягите да забравят за малко тежките задачи, които предстояха. Но Лерерин направи обратното — накара ги, без тяхното желание, може би дори противно на желанието им — да си спомнят. „Изведнъж се почувствах отново млада“, поруменя една агентка на недвижими имоти и с колежката ѝ избухнаха в момичешко кикотене.

Обаче на Стела хич не ѝ беше до смях. Устните ѝ трепереха, докато стискаше с ръце листа от телефонистката. Там съвсем четливо бяха отбелязани резултатите — девет гласа за Жанет Кристин и двайсет и четири за онази мъртва рок певица. „Как е възможно?“,

недоумяваше Червеният перчем. „Какво става?!“ Усещаше как добре обмислената ѝ стратегия се срутва пред очите ѝ. Най-успешната ѝ рубрика след днес като нищо щеше да се върне в задните редици. И то да, точно днес — на годишнината ѝ. Представи си как романтичната светлина от свещи потъва в мрака, как кристалните чаши с „Мерло Шато“ се чупят на парчета, как прекрасната ѝ вечер се проваля след неуспешния ден. Можеше да преправи резултатите. Но с колко гласа? Двайсет и четири си беше съвсем стабилно число. Не можеше да повярва, че това се случва.

Трендафил ѝ направи знак от апаратната. Песента беше свършила и станцията тънеше в литургийно мълчание. Стела се освести, пое си дъх и опита да прозвучи лъчезарно:

— Ето ни отново, скъпи слушатели! Вие сте с „Кой ви е по на сърце“ по радио „Стилитет“, а аз съм Стела Караджова и нося добри вести за днешната участничка в надпреварата.

„Тая стара кучка“, добави наум.

— Не знам колко реално ще ви прозвучи това, но мадроазел Лерерин Суитшолдър набра впечатляваща преднина във втори рунд пред опонентката си, сладката Жанет Кристин. Рок дивата води с — хванете се да не паднете — двайсет и четири гласа!

„Някаква стара хипарска агитка се е събрала и са гласували като полудели, само от това ще е.“

— Точно така, двайсет и четири — колкото часовете в денонощието. Жанет–25 за сметка на това е била подкрепена през последните минути само от двама свои почитатели и в момента е едва на 9 часа. Но няма защо да се отчайвате, фенове на модерното звучене и красивите момичета, защото започва финалният рунд от гласуването, а той често преобръща резултата с главата надолу. Подкрепете своята фаворитка и хич не си и поплювайте, защото времето тече! Нека сега чуем какво споделиха някои от гласувалите.

Стела пусна записите и съкрушена се разплу в стола си. Не беше за вярване, че след всички сериозни опоненти козът ѝ беше прецакан от една съвсем неизвестна изпълнителка! Ядът ѝ само нарасна щом чу въодушевените слушателски гласове — те не бяха на съсухрени противни хипари, а някои от редовните ѝ слушатели.

— Ало, добър ден — каза един засмян женски глас. — Обаждам се тука да подкрепя тази новата певица, Лерерин Суитшорнър. Искам

да кажа, че на целия офис песните ѝ много ни харесаха и ще се радваме да ги чуваме по-често по любимото си радио. Сега и колежките ще звъннат да гласуват за нея, защото на всички ни стана хубаво като я слушахме.

— Ало, ало, чуваме ли се? — следващият глас беше мъжки. — Ами аз звъня да си дам глас за рок изпълнителката — тази първата, дете я пуснахте, Лерерин Суйтшортър.

Стела се цапна по челото. Ама че глупост — та те дори не ѝ знаеха името, къде са тръгнали да гласуват за нея?!

— Хубаво е така да пускате малко повече стара музика и от нашето време. Продължавайте в същия дух и дано тази дама спечели днес, защото като пее, сякаш прави любов с публиката. Феноменално, много добре, да!

Третият запис беше от гласувал за Жанет Кристин слушател, което още повече вбеси Стела — той беше някакъв идиотски пубер.

— Ало, к'о става при вас? — почна завалено момчето, а зад него се чу лигав момичешки смях. — Аре сега запиши три гласа за Жанетчето, щото тя е егати мацката, а?

— Не може три гласа — отвърна му вечно учтивата телефонистка. — Приемаме по един глас на обаждане. Ако искате, може и другите да ни звъннат след Вас.

— А-а, да, ве! Много ще се набутам. Запишете ме мен, пък тя без т'ва ще спечели, щото е супер пичката. Аз съм Димо. Разбра ме, нали? Аре, чао, маце.

Докато Стела се насилваше да не си проскубе красивата червена коса, стажантът — едно момче от втори курс „Радио технологии“ — дойде да ѝ донесе новите резултати.

— Адски много обаждания — прошепна той и вдигна юмруци одобрително. — Продължават да гласуват.

Стела взе листа и му направи жест да се маха, защото частта с телефонните записи тъкмо беше приключила. Обнадеждена почна да говори, докато четеше статистиката, но там откри само ново потвърждение на спотаения си ужас. Ако не предаваха на живо, щеше да захвърли слушалките и да се разкрещи, удряйки се с ръце по гърдите.

— Разнородни гласоподаватели днес в рубриката, милички слушатели на радио „Стилитет“. Докато се радвахте на записа на

гласовете си, тук ние продължавахме да приемаме предпочитания и коментари. Не можем да се оплачем от липса на интерес днес — когато сме зле, все така да сме! И ето че вече Жанет Кристин води... с единайсет гласа... Жанет Кристин е с единайсет гласа, а нейната противничка на ринга, Лерерин Суийтшолдър... с трийсет и девет... Какво неочаквано развитие на обстоятелствата, а?

Преглътна тихо и усети как времето на рубриката изтича, а заедно с него и усещането ѝ, че е звезда. Точно на глупавата годишнина...

— Е, явно имаме нов победител. Признавам си, доста учудена съм, но пък и много щастлива, че подкрепяте тази прекрасна изпълнителка от времето, когато музиката беше истинска, а хората...

Стажантът отново беше влязъл и стоеше пред нея, размахвайки ръце. „Един слушател на телефона“, едва чуто каза. Тя му отвърна с ядовита гримаса, но момчето насочи пръст към нея: „Иска да говори с теб“.

— Простете за прекъсването, скъпи слушатели, но се случи нещо непредвидено. Един от вас се е свързал със студиото и иска да го пуснем в ефир. Рисковете на живото предаване, но какво пък... Сигурно иска да изкаже съжалението си, че всеобщата любимка Жанет Кристин отпада от лудата ни надпревара.

Стела включи високоговорителя на телефона до компютъра и се опита да не изневери на обичайния си тон:

— Добър ден! В ефир сте.

— Добър ден — повтори един спокоен, лъчезарен мъжки глас от другата страна. — Надявам се, че не възразявате на това малко включване в прекрасното Ви предаване.

— Не, заповядайте — отвърна водещата.

— Настоях да ме свържат с вас, защото исках да Ви благодаря лично за днешното шоу! Ние сме събрали тук с няколко приятели и всички сме големи почитатели на Лерерин. Добре направихте, че я избрахте за „Кой ви е по на сърце?“, а явно и много слушатели я харесаха.

— Да — въздъхна Стела.

— Та тук страшно се зарадвахме на добрия Ви избор и утре смятаме пак да слушаме рубриката и да гласуваме за нашата любимка. Надяваме се, че може да пуснете някое от по-старите ѝ неща —

„Стъпките ти в нощта“ или „Блусът на златната рибка“. Знаете ли, тя много обича да ги изпълнява.

— Не ви разбрах напълно, но ще потърсим из архивите.

— Имам предвид, че когато има някакъв концерт, Лерерин най-често изпълнява по-старите си неща — от първия и втория албум с „Литъл сисър енд дъ Хелдинг индъстри“. Казва, че винаги ги е предпочитала пред по-сетнешните си записи.

— Това някаква шега ли е? — мрачно попита Стела.

— Ни най-малко. Следващите албуми се били получили твърде комерсиални.

— Господине, затварям.

— Да, разбира се. Съжалявам, че Ви забавих! О, и, както виждате, и тук си имаме телефони. Всичко хубаво!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.